

Editorial

Jsem prý divná...

Lidé si hodně stěžují. Na to, že něco nemohou sehnat, na to, že v obchodech je plno nekvalitního zboží, na to, že úřednice je neochotná, že se prodavačka mračí, stěžují si na politiku, na policii... Ptám se jich: „A říkáte jim, co se vám nelíbí? Dáváte zpětnou vazbu?“ Málokdo. Je přece jasné, že pokud nebudeme sdělovat, co se nám nelíbí, pak si ta druhá strana může myslet, že je vše OK. Jsou příkladem – nejsem-li spokojená či připadá-li mi, že něco není v pořádku – říkám to. Mám snahu tak činit laskavě, leč

upřímně. Hm, bohužel, lidé na mou reflexi většinou nereagují dobře. S občasnou výjimkou profesionálů, např. psychologů, kteří jsou roky školeni v dávání a přijímání zpětnovazebních signálů.

Např. jsem ondyno sdělila policistovi, že nesprávně zaparkoval služební vůz na vodorovné značce vozíčkáře. Nešlo přitom o žádný urgentní zásah, šli si s kolegou vyzvednout peníze do bankomatu. Asi vám čtenářům došlo, že na poděkování jsem čekala marně.

Nebo jsem při vyřizování na úřadě sdělila paní na příslušném oddělení, že nerozumím obsahu sdělení, a ta milá žena mi stejnými slovy, leč o 100 % hlasitěji zopakovala totéž. Upozornila jsem ji na skutečnost, že nerozumět neznamená neslyšet, a zda by mi mohla říci, jak mám postupovat jinými slovy, ale v původní hlasitosti. Rovněž jsem se nesetkala s pochopením. A už vůbec ne, když jsem úřednici upozornila, že chce-li po mě iniciály, že jí sděluji požadované, když říkám „B. F.“. A pokud chce nacionálně – to už je jiná. Dozvěděla jsem se, že jsem divná...

Ráda čtu obecní a městské zpravodaje. A hle, není to tak dávnou, když mi padla do oka zpráva o akci v jisté mateřské školce. Čtu: „V naší školce jsme si povídali o Africe, afrických zvířatech nebo o černoušcích, ale dnes jsme zblízka viděli opravdové černochoy a mohli jsme si na ně i sáhnout, protože k nám přijeli!... Černoši s sebou přinesli africké bubny a učili nás zpívat a tančit v africkém rytmu.“ Jsou citlivá na nekorektní oslovení menšin, volám do redakce a sděluji svůj nedobry pocit. Jsem prý divná – tohle je prý je normální, vždyť nám bílým také nevaří, když nám říkají „běloši“. Marná byla má snaha upozornit na to, že černí Afričané nebo Afroameričané mají ne zcela pozitivní historii pojmí se s barvou jejich kůže.

Když se tak rozhlížím kol a kolem, velmi často zapomínáme na to, že nálepkování je nejen nekorektní, ale také velmi neslušné, hanlivé, až ponižující. Přesto slyším – on je schizofrenik, mentál, amputař, důchodce nebo dokonce také geront, invalida, bezdřák...

Když uvážím, jak je asi lidem takto oštitkován! Už tak mají se svým stavem či handicapem dost starostí. Možná se od tohoto také odvíjí přehlíživé chování společnosti k sociálně či zdravotně oslabeným skupinám osob. Když se neumíme jako společnost náležitě chovat, měli bychom začít u myšlení a tím i u oslovování či pojmenovávání: lidé s duševním onemocněním, člověk se zdravotním omezením, muž s amputovanou končetinou, žena v důchodovém věku, člověk bez domova či přístřeší...

Musím ovšem dodat, že těm, kteří o těchto záležitostech přemýšlejí, nepomáhá, že sami lidé s postižením se oslovují např.: „Ahoj mrzáku!“ (člověk s poraněním páteře na vozíku při hovoru s kamarádem se stejným postižením).

Blanka Falcníková

Beroun

Město bez bariér

V Berouně zatím neexistuje žádný přehled ani označení bezbariérově přizpůsobených objektů. Osoby se sníženou schopností pohybu a orientace tak „ověřují“ bezbariérovost přímo v praxi, což přináší řadu specifických rizik, adrenalinových zážitků, úsměvných i infarktových situací.

Od letošního dubna však lze v ulicích Berouna spatřit sympatické vozíčkáře vybavené fotoaparát, moderní měřicí technikou a notebookem, kteří spolu se svými asistenty vyměřují šířku dveří nebo výšku prahů, fotografují nájezdy, obrubníky a rozbité komunikace. Tak zde vypadá mapování bezbariérovosti v praxi a Beroun se tím zařadil mezi moderní města, jež vnímají specifické potřeby občanů se zdravotním postižením.

Projekt „Beroun – město bez bariér“ podpořila radnice částkou 65 000 Kč. Jeho cílem je zpracování interaktivní mapy bezbariérových objektů a jejich seznamu, včetně popisu dostupnosti od nejbližšího parkoviště vyhrazeného pro invalidy a od nejbližší zastávky MHD.

Dalším výstupem bude seznam bariérových objektů poskytujících služby veřejnosti, stejně jako popis překážek, který bude zároveň použit i pro zpracování projektu na odstraňování architektonických bariér.

(di)

O autoru projektu, společnosti Klubičko Beroun

Společnost **Klubičko Beroun, o.p.s.**, je kolektivním členem Asociace rodičů a přátel zdravotně postižených dětí v ČR, o.s. (dále jen ARPZPD v ČR, o.s.), která ve svých cca 60 klubech sdružuje cca 10 000 rodin s postiženými dětmi a mladistvými. Řada těchto klubů je zapojena do komunitního plánování ve svém regionu.

Náš projekt „Beroun – město bez bariér“ je pilotním projektem, metodiku průzkumu i způsob zapojení samosprávy a veřejnosti do problematiky odstraňování bariér budou moci využívat i další kluby ARPZPD v ČR, o.s. Více informací na: Klubičko Beroun, o.p.s., Damilská 172, 266 01 Tetín, tel.: 722 955 596, e-mail: info@klubicko-ops.cz, <http://klubicko-ops.cz>.